

อัจฉริยบุคคล

ความหมาย

อัจฉริยบุคคล (Genius) หมายถึง ผู้ที่มีศักยภาพและความสามารถทางสติปัญญาสูงมาก คือมีความสามารถหรือความแตกฉานทางปัญญาเหนือกว่าระดับปานกลางของคนทั่วไปอย่างสูง โดยเฉพาะในด้านความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจ ความมุ่งมั่น และความผูกพันหมั่นเพียร

พื้นฐานด้านสติปัญญาของอัจฉริยบุคคล

ก. พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม พัฒนาการของอัจฉริยบุคคลโดยทั่วไปถูกกำหนดโดยพันธุกรรมและผลกระทบที่ได้รับจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นไปตามข้อสรุปของคอบแซนสกี (Dobzhansky, 1955) ที่ว่า พันธุกรรมของคนกำหนดขอบข่ายให้สติปัญญาพัฒนา ส่วนพฤติกรรมของคนจะพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม คนที่มีพันธุกรรมดีข้อมจะมีศักยภาพมากขึ้นสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในทางที่ก่อให้เกิดผลดีมากกว่าคนที่มีพันธุกรรมด้อยกว่า

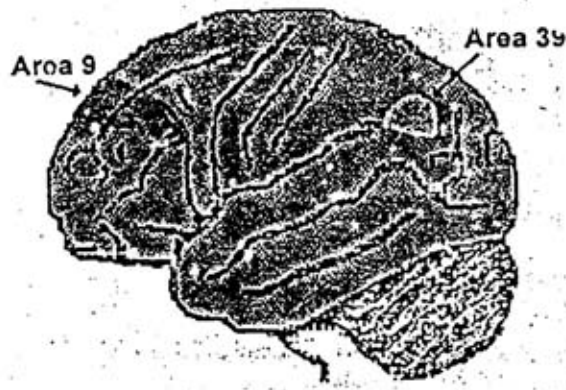
เจนเซน (Garrison อ้าง Jensen, 1966, 1968, 1969) ได้เสนอสนับสนุนว่า พัฒนาการด้านพันธุกรรมมีผลประมาณร้อยละ 80 ต่อสติปัญญาของคน ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 20 จะเป็นผลจากแรงกระตุ้นของสิ่งแวดล้อม และเขาเห็นว่าร้อยละ 20 ขององค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมนั้น มีผลต่อค่าคะแนนไอคิว (IQ) ตั้งแต่ 20 ถึง 30 ซึ่งสามารถบ่งบอกได้ถึงส่วนที่เป็นความแตกต่างระหว่างเด็กที่จะถูกจำแนกออกเป็นเด็กที่อาจรับการศึกษาได้กับเด็กที่ไม่สามารถจะรับการศึกษาได้เลย หรือเป็นความแตกต่างกันระหว่างอาชีพของคนงานมีฝีมือกับวิชาชีพชั้นสูงด้วยข้อพิจารณาดังกล่าว พัฒนาการของอัจฉริยบุคคลจึงเป็นผลจากพันธุกรรมมากกว่าผลกระทบจากสิ่งแวดล้อม

ข. ระดับสติปัญญา (IQ) ในการศึกษาวิจัยของเทอร์แมนและเมอริลล์ (Terman and Merrill, 1960) โดยใช้แบบทดสอบสแตนฟอร์ด-บินเนต (Stanford-Binet) ฉบับปรับปรุง ที่มีค่าคะแนนไอคิวมาตรฐานตั้งแต่ 30 ถึง 170 และมีค่าคะแนนเฉลี่ย (mean) เท่ากับ 100 ได้ผลจากการวิเคราะห์ว่าอัจฉริยบุคคลเป็นผู้ที่มีไอคิว 150 ขึ้นไป คืออยู่ในประเภทที่มีระดับสติปัญญาสูงมาก และมีอยู่เพียงร้อยละ 0.2 ของประชากร ซึ่งแสดงว่าอัจฉริยบุคคลเป็นผู้ที่มีพัฒนาการด้านสติปัญญาอย่างสูง ต่อมามีหลายๆงานวิจัยได้ศึกษาอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมที่มีต่อพัฒนาการทางสมอง ก็ได้ผลยืนยันออกมาว่า พื้นภูมิลำเนาพันธุกรรมมีอิทธิพลต่อเด็กในทุกเรื่อง และตลอดเวลานับตั้งแต่วันเริ่มต้นของชีวิตเป็นต้นมา

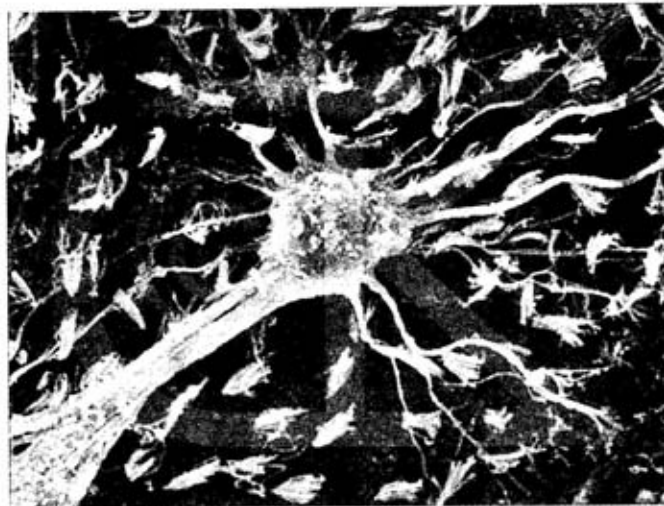
ค. สมอง ความเจริญงอกงามและประสิทธิภาพในการทำงานของสมองก็มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดระดับสติปัญญาหรือความเป็นอัจฉริยะของคน ดังเช่นที่ปรากฏในการศึกษาวิจัยเนื้อสมองของอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ (Albert Einstein) คณะผู้วิจัยซึ่งนำโดย โทมัส ฮาร์วีย์ (Thomas Harvey) ได้ศึกษาพบว่าส่วนของสมองบริเวณ 39 ของสมองซีกซ้ายที่เรียกว่า แพรีเอทัล (parietal lobe) ของไอน์สไตน์มีไกลอัลเซลล์ (glial cell) อยู่มากกว่าและใหญ่กว่าของคนปกติทั่วไป ซึ่งยังผลให้คณะผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยว่า "อัจฉริยภาพด้านฟิสิกส์และคณิตศาสตร์ของอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ อาจมาจากการที่เขามีไกลอัลเซลล์เป็นจำนวนมาก ณ บริเวณแพรีเอทัลของสมองหรือบริเวณ 39 นั่นเอง" ทั้งนี้เพราะสมองส่วนแพรีเอทัลมีหน้าที่การสัมผัสทางผิวหนัง (รับรู้อุณหภูมิ การสัมผัส) รับรู้เกี่ยวกับพื้นผิว (texture) ขนาดรูปร่าง น้ำหนัก รวมทั้งการประมวลผล

ข้อมูลจากการสัมผัส เช่น การแยกแยะความแตกต่างของอุณหภูมิ ฯลฯ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและการพูด ความรู้เกี่ยวกับตำแหน่งสามมิติ (visuospatial) อันหมายถึง การรับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับตำแหน่ง และเนื้อที่ของตนเอง และของวัตถุต่างๆ ในเชิงสามมิติ นอกจากนี้บริเวณ 39 ยังมีหน้าที่เกี่ยวกับการคิดระดับสูงอันได้แก่การประมวล

ข้อมูลทางสายตาทักษะด้านคณิตศาสตร์ ภาษาและดนตรีด้วย ส่วนสมองบริเวณ 9 ซึ่งเป็นสมองส่วนหน้าที่เรียกว่า ซีรีบรัล คอร์เทกซ์ (cerebral cortex) ของไอน์สไตน์ไม่ได้แตกต่างไปจากของคนทั่วไป น้ำหนักสมองของเขาที่มีเพียง 1230 กรัม ก็มีได้เบาไปกว่าของคนทั่วไป คณะผู้วิจัยได้สรุปว่าสมองของไอน์สไตน์มีน้ำหนักปกติ

ภาพ 1 แสดงสมองบริเวณ 9 และบริเวณ 39

ภาพ 2 แสดงไกลอัลเซลล์ เป็นภาพจากกล้องจุลทรรศน์ อิเล็กตรอนกำลังขยาย 2620 เท่า

ภาพ 3 แสดงสมองบริเวณแพรื่อเททัล มีลอนสมองซูปรามาร์จินัลส่วนหลังอยู่เต็มบริเวณและไม่มีแพรื่อเททัล โอเพอร์คิวลัม ในสมองของไอน์สไตน์

ผลการวิจัยของ แซนดรา ไวเทลสัน (Sandra Witelson) และ เดบรา คีการ์ (Debra Kegar) ซึ่ง ฮาร์วีย์ ร่วมด้วยเปิดเผยให้ทราบว่าสมองส่วนซีรีบรัล คอร์เทกซ์ (cerebral cortex) ของไอน์สไตน์ มีผนังบางกว่า เนื้อสมองทั้งหมดของเขามีเซลล์ประสาทมากกว่าของคนทั่วไป และปรากฏว่าสมองของไอน์สไตน์ไม่มีแพรื่อเททัล โอเพอร์คิวลัม (Parietal operculum) ซึ่งทำให้สมองโป่งข้างออกไปอีกเล็กน้อย เมื่อวัดจากส่วนข้างที่กว้างที่สุด จะกว้างกว่าสมองของคนปกติร้อยละ 15 ลอนสมองซูปรามาร์จินัล (Supramarginal gyrus) ส่วนหลังมีอยู่เต็มบริเวณ โดยที่มีการซ้อนทับกันน้อยลง ซึ่งทำให้ไวเทลสันเชื่อว่าส่วนที่มีการซ้อนทับกันน้อยนี้ทำให้การสื่อสารของเซลล์ประสาทดีขึ้น เพราะมีลอนสมองน้อยลง (ดูภาพ 3) ยังผลให้ไอน์สไตน์มีความสามารถในการคำนวณและจินตนาการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของวัตถุและเนื้อที่ในระบบสามมิติได้เหนือมนุษย์ (วิทย์พัฒนา, 2542)

แนวความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะของอัจฉริยบุคคล

ในจิตวิทยาความแตกต่างระหว่างบุคคล (Differential Psychology) อนาสตาซี (Anastasi) กล่าวถึงทฤษฎีต่างๆ เกี่ยวกับอัจฉริยบุคคล โดยจำแนกออกเป็นกลุ่มทฤษฎี 4 กลุ่ม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการของแนวความคิดในเชิงทฤษฎีไว้โดยสังเขปดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีพยาธิสภาพ (Pathological Theories)

ทฤษฎีนี้ให้ความเห็นว่า มีลักษณะบางประการที่ผิดเพี้ยนไปจากปกติอยู่ในตัวอัจฉริยบุคคล เช่น โซเครตีส (Socrates) นักปรัชญาชาวกรีก (470 - 399 B.C.) มีอาการตัวแข็งที่อหวมคสติเป็นลมชัก และมีอาการประสาทหลอน ปาสกาล (Pascal) นักคณิตศาสตร์และปรัชญาชาวฝรั่งเศส (1623 - 1662) มีความผิดปกติทางประสาทสัมผัส

ทฤษฎีนี้เป็นที่แพร่หลายในตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ซึ่งลอมโบโซ อายุรแพทย์และจิตแพทย์ ชาวอิตาลี (1863 - 1909) ให้ข้อสังเกตไว้ในหนังสือ The Man of Genius ของเขาว่า คนที่เป็นอัจฉริยะนั้นมีลักษณะทางกายที่ผิดไปจากปกติ ซึ่งเป็นไปในทางเสียเปรียบ เช่น ร่างกายแคระ กระดูกอ่อน สัตว์ชืดมาก ชูบผอม หูดติดอ่าง พัฒนาการช้ากว่าปกติ เป็นต้น

เครชเมอร์ (Kretschmer) มีความเห็นว่า นอกจากอัจฉริยบุคคลจะมีความสามารถเป็นพิเศษแล้ว เขายังมีองค์ประกอบส่วนที่เป็นความสับสนวุ่นวายทางจิตอีกด้วย เช่น อาการกระสับกระส่าย อยู่ไม่สุข อาการเครียด ซึ่งถ้าเอาลักษณะความสับสนทางจิตนี้ออกไปแล้วเขาจะเป็นแต่เพียงบุคคลที่มีความสามารถพิเศษตามปกติเท่านั้นเอง

แลนจ์-ไอล์บอม (Lange - Eichbaum) ได้ศึกษาชีวิตประวัติของอัจฉริยบุคคลจำนวน 200 คน จากประเทศต่างๆ ทั้งชายและหญิง ปรากฏว่าชีวิตของบุคคลเหล่านี้มีอาการต่างๆ ผิดไปจากปกติมากกว่าบุคคลทั่วไปที่ไม่เป็นอัจฉริยบุคคล อัจฉริยบุคคลที่ไม่มีอาการผิดปกติทางสมองมีเพียง 2 - 3 คน และบรรดาอัจฉริยบุคคลเหล่านี้มี 12 ถึง 13 เปอร์เซ็นต์เคยเป็นโรคจิตมาแล้วอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิตของเขา ขณะที่บรรดาบุคคลทั่วไปมีเพียง 0.5 เปอร์เซ็นต์ที่เป็นโรคจิต

ในจำนวนผู้มีชื่อเสียงโด่งดังจำนวน 78 คน ที่แลนจ์-ไอล์บอม นำมาศึกษาวิเคราะห์ชีวิตประวัติ ปรากฏว่า 10 เปอร์เซ็นต์เศษ เคยเป็นโรคจิตมาแล้วครั้งหนึ่งในชีวิต 83 เปอร์เซ็นต์เป็นโรคจิตหรือมีอาการสับสนทางจิตอย่างมาก 10 เปอร์เซ็นต์มีอาการสับสนทางจิตเล็กน้อย ประมาณ 6.5 เปอร์เซ็นต์ มีสุขภาพดี และเมื่อนำชีวิตประวัติของอัจฉริยบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด จำนวน 35 คน มาศึกษาวิเคราะห์ก็ได้ผล ปรากฏว่า 40 เปอร์เซ็นต์เป็นโรคจิต 90 เปอร์เซ็นต์มีอาการสับสนทางจิตหรือเป็นโรคจิต 8.5 เปอร์เซ็นต์มีอาการปกติ

จากการศึกษาวิเคราะห์ชีวิตประวัติของอัจฉริยบุคคลครั้งนี้ แลนจ์ ไอล์บอม ได้ให้คำอธิบายถึงเหตุผล ที่ทำให้มีอาการผิดปกติในบรรดาบุคคลเหล่านี้ไว้ 3 ประการด้วยกันคือ

(1) อาการผิดปกติช่วยเพิ่มพลังและช่วยให้มีการแสดงออกทางอารมณ์ได้มากขึ้น สามารถช่วยให้เขาตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ ได้รวดเร็ว และในขณะที่เดียวกันจะช่วยทำให้การควบคุมตนเองลดน้อยลงไป ซึ่งยังผลให้เขามีประสบการณ์ที่บุคคลธรรมดาจะมีได้

(2) บุคคลที่ได้รับความทุกข์จากอาการผิดปกติต่างๆ ดังกล่าว จะมีความรู้สึกที่ตนเองมีปมด้อย ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นอย่างรุนแรงให้เขาทำอะไรๆ ต่อไปอีก

(3) อาการผิดปกติที่ช่วยให้บุคคลมีความคิดฝันขมขื่นยังผลให้มีการคิดอ่านสร้างสรรค์ขึ้นมาได้

ถึงแม้ว่าจะมีความเชื่อถือในทฤษฎีพยาธิสภาพนี้ก็ตาม แต่ก็มิใช่วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับหลักฐานที่นำมาสนับสนุน ดังนี้

(1) หลักฐานสนับสนุนเป็นรายการที่คัดเลือกเอามา คือได้เลือกเอามาแต่เฉพาะรายที่เห็นว่ามีลักษณะตรงกับทฤษฎี แต่บางรายก็มีลักษณะเหมาะสมที่จะนำไปประกอบทฤษฎีอื่นได้ดีเช่นเดียวกัน การที่จะพิสูจน์ทฤษฎีใดๆ นั้นควรใช้การสุ่มแบบไม่คัดเลือกมิใช่การสุ่มแบบคัดเลือก

(2) บรรดาอัจฉริยบุคคลอาจปรับตัวไม่ได้ (maladjusted) ในสังคมที่ประกอบด้วยคนระดับปานกลาง เรื่องนี้จะเห็นได้ชัดเจนมากในโรงเรียนที่จัดให้เด็กเก่งหรือฉลาดมากๆ เรียนร่วมกับเด็กฉลาดปานกลาง ในหมู่ผู้ใหญ่ก็ทำนองเดียวกัน และจะเห็นได้ว่า ลักษณะของการปรับตัวไม่ได้ นั้นเป็นผลทางอ้อม (indirect result) มากกว่าที่จะเป็นสาเหตุหรือองค์ประกอบของอัจฉริยบุคคลหรืออีกนัยหนึ่งก็คือพวกที่ฉลาดมีปัญญาสูงเยี่ยมสามารถมองเห็นความบกพร่องต่างๆ หรือความไม่เที่ยงธรรมต่างๆ ได้ชัดเจนมาก และเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ย่อมเกิดความกระทบกระทั่งทางอารมณ์ขึ้นได้หรือมีความสึกหรอทางอารมณ์ (emotional "wear and tear") และโดยปกติแล้ว ก็พบเห็นกันอยู่เสมอๆ ว่า คนที่ช่างคิด ช่างฝันไวต่อความรู้สึกนั้น ไม่อาจจะอยู่นิ่งเฉยได้อย่างคนอื่น

(3) คนอื่นๆ มักจะเห็นว่าอัจฉริยบุคคลเป็นผู้ที่มีพยาธิสภาพหรืออาการผิดปกติ แต่เมื่อใดผลงานของเขาปรากฏออกมา คนเหล่านั้นก็จะยอมรับว่าเขาเป็นอัจฉริยบุคคลจริงๆ

2. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

ทฤษฎีนี้เน้นหนักในด้านแรงจูงใจมากกว่าด้านสติปัญญา ถึงแม้จะยอมรับว่าระดับสติปัญญาก็เป็นส่วนสำคัญเหมือนกัน แต่บางคนก็เชื่อทฤษฎีนี้มีความเห็นว่าอัจฉริยบุคคลนั้นมิได้แตกต่างไปจากบุคคลธรรมดาในด้านสติปัญญา แต่มีข้อแตกต่างตรง

ที่ว่าเขาใช้สติปัญญาอย่างไร เมื่อตกอยู่ใต้ภาวะแรงกระตุ้นมากๆ หลักสำคัญของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่ใช้อธิบายอัจฉริยบุคคลได้แก่ การทดเทิด (sublimation) และการชดเชย (compensation)

การทดเทิด เป็นความพยายามผันแปรพลังผลักดันทางเพศหรือความก้าวร้าวไปในรูปแบบของกิจกรรมอันเป็นที่ยอมรับหรือนิยมชมชอบของสังคม เช่น การใช้ความสำเร็จในทางศิลปะหรือวิทยาศาสตร์ มาทดแทนการระบายออกของแรงขับที่ถูกสกัดกั้นเอาไว้ ด้วยเหตุผลทางชนบประเพณี มารยาทศีลธรรมอันดี แรงขับนี้ส่วนมากเกี่ยวกับความรู้สึก หรืออารมณ์ทางเพศ ตัวอย่างเช่น นักประพันธ์ที่แต่งโคลงกลอนคร่ำครวญถึงความรัก เมื่อรักไม่สมหวัง เป็นต้น

การชดเชย เป็นความพยายามทดแทนความด้อยความอ่อนแอ ความบกพร่องความล้มเหลวของตนเองด้วยการไปเอาเด่นด้านอื่น เช่น แสดงอาการชดเชยกับปมด้อย ทั้งที่เป็นจริงและที่เป็นจินตนาการ ก็เป็นทางหนึ่งที่ทำให้ได้รับความสำเร็จต่างๆ ตัวอย่างที่มักจะได้ยินกล่าวถึงกันบ่อยๆ ก็คือ เดิมอสเธนิส (Demosthenes) นักพูดผู้มีชื่อเสียงโด่งดังของโลก ได้เพาะบ่มความสามารถนี้ขึ้นมา เนื่องจากต้องการชดเชยกับนิสัยพูดติดอ่าง บีโธเฟิน (Beethoven) นักแต่งเพลงชาวเยอรมัน (1770-1827) แต่งเพลงไพเราะจับใจหลังจากที่หูหนวกแล้ว ซึ่งความจริงเขาอาจมีประสาทหูไม่ค่อยปกติแล้วตั้งแต่วัยเด็กด้วยซ้ำไป จึงทำให้เขาหันไปสนใจประสบการณ์ ทางโสตประสาทตั้งแต่วัยเด็ก และพยายามฝึกฝนเรื่อยมา จนกลายเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงโด่งดังในวงการดนตรี การชดเชยจึงเป็นหลักให้เราเข้าใจอัจฉริยบุคคลได้เป็นอย่างมาก

นอกจากนี้ยังมีการอธิบายในลักษณะของการเข้ามาเข้าสู่กวังค์หรือกระบวนการไร้สำนึก (unconscious process) อีกด้วย ซึ่งช่วยให้บุคคลแสดงความสามารถเหนือปกติธรรมดา

3. ทฤษฎีความเหนือกว่าในเชิงคุณลักษณะ (Theories of Qualitative Superiority) ตามทฤษฎีนี้ อัจฉริยบุคคลเป็นผู้ที่มีความต่างไปจากคนอื่นๆ ในด้านความสามารถที่เขา มีอยู่ กล่าวคือ เขามีชนิดหรือคุณลักษณะของความสามารถที่แตกต่างออกไป จึงเป็นแนวทศนะที่แตกต่างไปจากทฤษฎีพยาธิสภาพ และทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ดังกล่าวแล้วที่เชื่อว่าอัจฉริยบุคคลมีความสามารถสูงเหนือกว่าเกณฑ์ปกติอย่างมาก

คุณลักษณะที่แตกต่างออกไปนี้ สมัยก่อนมักคิดว่าหรือเชื่อว่าเกิดเทพเจ้าคลใจ จึงได้ดลบันดาลให้สามารถทำสิ่งต่างๆ ที่พิเศษพิสดารออกไป หรือบางครั้งก็เชื่อว่าผีสิงหรืออะไรทำนองนั้น แล้วแต่ว่าจะนำความสามารถนั้นไปใช้เป็นประโยชน์หรือโทษทางใด

แต่ปัจจุบันมีการกล่าวถึงเรื่องนี้ในรูปของความหยั่งเห็นอันลึกลับ (mystic insight) และสหัชญาณไร้สำนึก (unconscious intuitions) โดยนักเขียนทางฝ่ายปรัชญา ส่วนทางฝ่ายจิตวิทยามีการกล่าวถึงเรื่องนี้กันในแง่มิตของสติปัญญา ซึ่งแบ่งแยกออกเป็น 3 มิติ ด้วยกันคือ (1) มิติด้านการรับรู้และการรู้จัก (2) มิติด้านสังกัปและ (3) มิติที่เกี่ยวกับสติปัญญาเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งถือเป็นลักษณะเฉพาะของอัจฉริยบุคคลเท่านั้น

4. ทฤษฎีความเหนือกว่าในเชิงปริมาณ (Theories of Quantitative Superiority) ทฤษฎีนี้ให้ความเห็นว่า เมื่อนำความสามารถของคนเรามาแจกแจงในลักษณะต่อเนื่อง (continuous distribution) แล้ว อัจฉริยบุคคลจะอยู่ ณ ระดับทางปลายสุดของตอนบน (upper extreme) สิ่งที่เราเรียกว่า “พรสวรรค์” หรือ “ความสามารถพิเศษ” หรือ “พลังสร้างสรรค์” ของอัจฉริยบุคคล จะมีอยู่ในทุกๆ คน แต่ต่ำกว่าระดับที่มีอยู่ในตัวอัจฉริยบุคคล ส่วนความสำเร็จของบรรดาอัจฉริยบุคคลนั้น มิได้เกิดจากความสามารถพิเศษใดๆ แต่เพียงอย่างเดียว แต่เกิดจากผลรวมขององค์ประกอบต่างๆ ทั้งทางด้านสติ

ปัญญา แรงจูงใจ และสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ความเห็นข้อนี้ทำให้เกิดมีข้อพิจารณาว่าจะมีอัจฉริยบุคคลแบบทั่วไป และแบบเฉพาะได้หรือไม่ประการใด อีกนัยหนึ่งก็คืออัจฉริยบุคคลจะมีสติปัญญาสูงเชี่ยวชาญทุกด้าน หรือมีความเก่งเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น (specialized gift) บางคนเมื่อให้คำจำกัดความของอัจฉริยบุคคล ก็เน้นแต่ในเรื่องความถนัดพิเศษเฉพาะอย่าง เช่น ความถนัดทางดนตรี ทางศิลปะ หรือทางจักรกล ซึ่งเป็นการให้คำจำกัดความที่ไม่ตรงตามความเป็นจริงโดยสมบูรณ์ เพราะเหตุว่าความสามารถต่างๆ มีส่วนสัมพันธ์ระหว่างกันอยู่ จึงน่าจะมีลักษณะต่างๆ ไปของอัจฉริยบุคคล และปรากฏว่ายังมีอัจฉริยบุคคลอีกจำนวนไม่น้อยที่มีความสามารถสูงเชี่ยวชาญในหลาย ๆ คุณลักษณะ เป็นบุคคลที่มีความสามารถรอบด้านหรือเป็นอัจฉริยบุคคลที่มีอัจฉริยภาพรอบด้านเลขที่เดียว เช่น ลีโอนาร์โด ดา วินชี (Leonardo da Vinci) นักจิตรกรรมประติมากรรม และวิศวกรกรรมชาวเมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี (1452-1519) และขณะเดียวกันบางคนก็มีความสามารถยอดเยี่ยมเพียง 2 หรือ 3 อย่าง หรือยิ่งกว่านั้นบางคนมีความสามารถยอดเยี่ยมเพียงอย่างเดียวและมากพอที่จะจัดให้เขาอยู่ในประเภทอัจฉริยบุคคลได้ ปัญหาข้อนี้จึงยังคงมีอยู่จนถึงปัจจุบัน แต่ก็พอจะได้ข้อยุติที่ควรจะยอมรับกันได้ว่า อัจฉริยบุคคลอาจมีอยู่หลายประเภท แต่ละประเภทยังมีแตกต่างกันออกไปในหลายลักษณะ

ความเป็นมาในด้านการศึกษาอัจฉริยบุคคล

นักจิตวิทยาสมัยก่อนเช่น กอลตัน (Galton), เทอร์แมน (Terman), ฮอลลิงส์เวิร์ธ (Hollingsworth) เห็นว่าพันธุกรรมเป็นองค์ประกอบสำคัญ กล่าวคือเมื่อเขาสังเกตเห็นว่าตระกูลใดมีอัจฉริยบุคคลตระกูลนั้นก็จะมีอัจฉริยบุคคลสืบต่อมา ซึ่งทำให้ความเชื่อในเรื่องพันธุกรรมมีน้ำหนักมากขึ้น แต่กระนั้นก็ตามสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัวไม่ควรจะถูกมองข้ามไปเสีย

ต่อมาในสมัยปัจจุบัน นักจิตวิทยาสนใจที่จะบ่มเพาะหรือพัฒนาอัจฉริยบุคคลมากกว่าที่จะตรวจสอบดูว่าใครเป็นอัจฉริยบุคคล ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องค้นคว้าศึกษาว่า สภาพเช่นไรจะเหมาะสมสำหรับพัฒนาการด้านสติปัญญา ความคิดสร้างสรรค์และความเป็นผู้นำ ขณะเดียวกันก็มีความเชื่อว่า สิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม การอบรมสั่งสอนที่เหมาะสม การมีโอกาสได้ใช้ หรือแสดงความสามารถต่างๆ ที่มีอยู่และการได้รับความสำเร็จหรือประสบการณ์ด้านความสำเร็จ ย่อมจะช่วยในการพัฒนาความสามารถได้มาก

วิธีการที่ใช้ในการศึกษาอัจฉริยบุคคล

เท่าที่ปรากฏอยู่ทั่วไป การศึกษาวิจัยทางจิตวิทยาเพื่อให้ทราบถึงธรรมชาติและพัฒนาการของเหล่าอัจฉริยบุคคลนั้น กระทำโดย (1) การศึกษานุคคลวัยผู้ใหญ่ที่ได้รับความสำเร็จและมีชื่อเสียงโด่งดังในการปฏิบัติหน้าที่การงานมาแล้วพวกหนึ่ง และ (2) การศึกษาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ส่วนวิธีการศึกษานั้นแบ่งออกได้เป็น 6 ประเภท คือ (1) การวิเคราะห์ชีวประวัติ (2) การศึกษาเป็นรายกรณี (3) การสำรวจเชิงสถิติ (4) การศึกษาจากเอกสารเกี่ยวกับประวัติของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล (5) การทดสอบและสำรวจสติปัญญา และ (6) การศึกษาดัดต่อกันเป็นเวลาระยะยาวนาน ซึ่งผู้ศึกษาวิจัยบางคนอาจจะใช้ได้มากกว่าหนึ่งวิธีตามที่เห็นว่าเหมาะสม

ผลการวิจัยบางประการเกี่ยวกับลักษณะสำคัญของอัจฉริยบุคคล

จากการสำรวจทางสถิติสรุปได้ความว่า อัจฉริยบุคคลส่วนมากมีภูมิหลังทางเศรษฐกิจสังคมสูงกว่าระดับปานกลาง คนที่เกิดในย่านสลัมหรือแหล่งเสื่อมโทรมแล้วเติบโตเป็นอัจฉริยบุคคลมีจำนวนน้อยราย ในการศึกษาบุคคลสำคัญซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ ปรากฏว่าเกือบครึ่งหนึ่งจากจำนวน 849 คน มีบิดาเป็นบุคคลที่มีวิชาชีพชั้นสูง การแจกแจงอาชีพของบิดาของนักวิทยาศาสตร์ 849 คน แสดงไว้ในตารางข้างล่างนี้ ซึ่งเป็นผลจากการศึกษาของเอลลิส (Ellis)

กลุ่มอาชีพ	ค่าร้อยละ
วิชาชีพชั้นสูง	45.5
ธุรกิจและค้าขาย	23.0
เพาะปลูกเลี้ยงสัตว์	22.0
แรงงานใช้ทักษะ	8.0
แรงงานไม่ต้องใช้ทักษะ	1.0

ในการค้นคว้าวิจัยโดย คาสเชิล (Castle) เกี่ยวกับสตรีซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่มีสัญชาติต่างๆ ปรากฏว่าสตรีเหล่านั้นจำนวน 33.10 เปอร์เซ็นต์ มีบิดาเป็นบุคคลที่มีอาชีพชั้นสูงทางด้านวิชาการ

คอกซ์ (Cox) ได้ศึกษานุคคลสำคัญชายและหญิงจำนวน 282 คน จากหลายประเทศปรากฏว่าส่วนมากมีบิดาที่มีฐานะทางสังคมเศรษฐกิจระดับสูง เขาแสดงการแจกแจงอาชีพของบิดาของบุคคลเหล่านั้นไว้ในตารางดังนี้

กลุ่มอาชีพ	ค่าร้อยละ
1. วิชาชีพชั้นสูงและตระกูลขุนนาง	52.5
2. กึ่งวิชาชีพชั้นสูง ธุรกิจชั้นสูงและผู้ตีชั้นกลาง	28.7
3. คนงานมีทักษะ และธุรกิจชั้นต่ำลงมา	13.1
4. คนงานกึ่งทักษะ	3.9
5. คนงานไร้ทักษะ	1.1
6. ไม่ปรากฏในระเบียบ	0.7

ในส่วนที่เกี่ยวกับเครือญาติของบุคคลที่มีชื่อเสียง กอลตัน (Galton) พบว่า คนที่มีชื่อเสียงจำนวน 977 คนที่เขาศึกษา มีญาติพี่น้องถึง 739 คน ซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียงเช่นเดียวกัน และยังมีความเกี่ยวดองใกล้ชิดกันมากขึ้นเท่าใด ก็จะมีจำนวนญาติพี่น้องเป็นผู้มีชื่อ

เสียงมากยิ่งขึ้นไป ด้วยแคทเทลล์ (Cattell) ได้วิเคราะห์ถิ่นกำเนิดของบุคคลสำคัญและพบว่า นักวิทยาศาสตร์อเมริกันถือกำเนิดในเมืองมากกว่าในชนบท และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างมลรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา จะเห็นได้อย่างชัดเจนจากตารางต่อไปนี้

อัตราส่วนของนักวิทยาศาสตร์อเมริกันที่มีถิ่นกำเนิด
ในมลรัฐตะวันออกและมลรัฐตะวันตกกลาง

ถิ่นกำเนิด	จำนวนรายต่อ 1,000	
	กลุ่มในปี 1903	กลุ่มในปี 1932
แมสซาชูเซตส์	134	72
คอนเนคติกัต	40	16
นิวยอร์ก	183	126
เพนซิลเวเนีย	66	48
อิลลินอยส์	42	88
มินนิโซต้า	4	32
มิสซูรี	14	40
เนบราสก้า	2	20
แคนซัส	7	32

ตารางข้างบนนี้แสดงให้เห็นว่า

ก. มีความแตกต่างของจำนวนนักวิทยาศาสตร์ที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนต่างๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกา

ข. ความแตกต่างสอดคล้องกับความแตกต่างกันในด้านการศึกษาในส่วนต่างๆ ของประเทศ

ค. พอมีการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา จำนวนนักวิทยาศาสตร์ก็เปลี่ยนไปด้วย นั่นคือ เมื่อทางตะวันตกกลางพัฒนาในด้านการศึกษาไปเรื่อยๆ คุณภาพของการศึกษาดีขึ้น มีมหาวิทยาลัยใหม่เปิดสอน จำนวนนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาเพิ่มขึ้น

ง. นอกจากนี้ยังมีการย้ายถิ่นฐานจากตะวันออกไปสู่ตะวันตกอีกด้วย มีคนดีมีสติปัญญาเข้าไปอยู่ในเขตนั่นมากขึ้น จึงมีผลทำให้จำนวนนักวิทยาศาสตร์ในตะวันตกกลางเปลี่ยนไป

สำหรับอายุของบิดาขณะที่บุคคลสำคัญถือกำเนิด แคทเทิลส์ได้รายงานให้ทราบว่า โดยถ้อยเฉลี่ยแล้วนักวิทยาศาสตร์อเมริกันเกิดมาในขณะที่บิดามีอายุ 35 ปี ส่วนนักวิทยาศาสตร์อังกฤษเกิดมาขณะที่บิดาอายุ 36 ปี แต่เมื่อพิจารณาถึงพิสัยอายุของบิดาก็เห็นว่าออกจะกว้างมาก

ส่วนลำดับการเกิดของบุคคลสำคัญ ปรากฏว่าบุคคลสำคัญเป็นคนที่มียุขมากที่สุดหรือคนหัวปี คือเกิดเป็นบุตรคนแรก อันดับที่มีความถี่ถัดลงมาคือเป็นบุตรที่มีอายุน้อยที่สุด หรือคนสุดท้อง ส่วนคนที่เกิดอันดับกลางๆ มีโอกาสเป็นบุคคลสำคัญน้อยที่สุด

ในการศึกษาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เทอร์แมนศึกษาเด็กในมลรัฐแคลิฟอร์เนียจำนวน 1528 คน อายุ 3-19 ปี มี IQ ตั้งแต่ 135-200 เด็กกลุ่มนี้มีสัดส่วนเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ ของเด็กนักเรียนที่มีอยู่เวลานั้น ผลปรากฏว่าเป็นเด็กที่มีลักษณะเฉพาะคือเหนือกว่าในด้านเศรษฐกิจสังคม กล่าวคือ 31.4 เปอร์เซ็นต์จากครอบครัวในกลุ่มวิชาชีพชั้นสูง 50.0 เปอร์เซ็นต์จากครอบครัวในกลุ่มกึ่งวิชาชีพชั้นสูง หรือธุรกิจระดับสูง 11.8 เปอร์เซ็นต์จากครอบครัวใช้แรงงานทักษะ 6.8 เปอร์เซ็นต์จากครอบครัวในกลุ่มแรงงานกึ่งทักษะ นอกจากนี้ก็ยังปรากฏว่าเป็นเด็กที่มีความเหนือกว่าด้านความสำเร็จในการเล่าเรียนคือจำนวน 85 เปอร์เซ็นต์ ของเด็กกลุ่มนี้เรียนได้เร็ว ไม่มีใครเรียนช้ากว่าเกณฑ์ เป็นเด็กที่มีความสามารถดี

เด่นในด้านการใช้ภาษา การอ่าน และการงานที่เป็นนามธรรม มีความสนใจกว้างขวางนอกเหนือไปจากการเรียนที่โรงเรียน กับทั้งมีความเหนือกว่าทางด้านพัฒนาการของอุปนิสัยและบุคลิกภาพอีกด้วย

จากการศึกษาติดตามในช่วงเวลายาวนาน เทอร์แมน พบอีกว่า เมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตขึ้นก็ได้เข้าสู่อาชีพต่างๆ ในลักษณะที่เหนือกว่าคนทั่วไป ซึ่งแจกแจงไว้ในตารางดังนี้

กลุ่มอาชีพ	ร้อยละของผู้ที่มีความสามารถพิเศษ (N = 724)	ร้อยละของคนทั่วไป ในแคลิฟอร์เนีย (N = 1,878,559)
1. วิชาชีพชั้นสูง	45.4	5.7
2. กึ่งวิชาชีพและธุรกิจชั้นสูง	25.7	8.1
3. งานเสมียน การค้า การขายปลีก	20.7	24.3
4. การเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์	1.2	12.4
5. อาชีพกึ่งทักษะ เสมียนชั้นผู้น้อย	6.2	31.6
6. อาชีพใช้ทักษะเล็กน้อย	0.7	17.8
7. แรงงานรายวันในเมืองในชนบท	0.0	

ความเป็นอัจฉริยะตามแนวความคิดทางพระพุทธศาสนา

นอกจากบัว 4 เหล่า (คน 4 จำพวก) แล้วในแวดวงพระพุทธศาสนาเถรวาทมีแนวความคิดว่าด้วยปฏิสัมภิตา 4 คือความแตกฉาน 4 ประการ อันได้แก่ อุตตปฏิสัมภิตา ธรรมปฏิสัมภิตา นิรุตติปฏิสัมภิตา และปฏิภาณปฏิสัมภิตา ซึ่งพระธรรมปิฎกเมื่อครั้งดำรงสมณศักดิ์พระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตโต) ให้ความหมายไว้ดังต่อไปนี้

“อุตตปฏิสัมภิตา หมายถึง ปัญญาแตกฉานในอรรถ **ปริชา**แจ้งในความหมาย เห็นข้อธรรมหรือความย่อก็สามารถแยกแยะอธิบายขยายออกไปได้โดยพิสดาร เห็นเหตุอย่างหนึ่งก็สามารถคิดแยกแยะกระจายเชื่อมโยงออกไปได้จนล่วงรู้ถึงผล

ธรรมปฏิสัมภิตา หมายถึง ปัญญาแตกฉานในธรรม **ปริชา**แจ้งในหลัก เห็นอรรถอธิบาย พิสดารก็สามารถจับใจความตั้งเป็นกระทู้หัวข้อได้ เห็นผลอย่างหนึ่งก็สามารถสืบสาวไปหาเหตุได้

นิรุตติปฏิสัมภิตา หมายถึง ปัญญาแตกฉานในนิรุตติ **ปริชา**แจ้งในภาษา **รู้ศัพท์** ถ้อยคำบัญญัติและภาษาต่างๆ เข้าใจในคำพูดชี้แจงให้ผู้อื่นเข้าใจและเห็นตามได้

ปฏิภาณปฏิสัมภิตา หมายถึง ปัญญาแตกฉานในปฏิภาณ **ปริชา**แจ้งในความคิดเห็นทันการ มีไหวพริบ ชิมซาบในความรู้ที่มีอยู่เอามาเชื่อมโยงเข้าสร้างความคิดและเหตุผลขึ้นใหม่ ใช้ประโยชน์ได้เหมาะสม เข้ากับกรณีเข้ากับเหตุการณ์”

ปฏิสัมภิตา 4 เป็นแนวทางหรือหลักเกณฑ์เหมาะสมสำหรับการคัดกรองเพื่อระบุว่าใครบ้างเป็นอัจฉริยบุคคล หรือใครมีอัจฉริยภาพประการใด และเป็นที่ยอมรับเพียงใดของสังคมในแต่ละยุคแต่ละสมัย ใครก็ตามที่มีความสามารถสูงเด่นกว่าปกติโดยทั่วไปเป็นอย่างมากในปฏิสัมภิตา 4 และเป็นที่ยอมรับของสังคมย่อมได้ชื่อว่าเป็นอัจฉริยบุคคล แม้จะไม่มีกรเรียกขานด้วยคำว่า อัจฉริยบุคคล ก็ตาม

เมื่อใช้เกณฑ์หรือแนวทางดังกล่าวในการคัดกรองเพื่อให้ทราบว่าใครเป็นอัจฉริยบุคคลสังคมไทยทั้งในอดีตและปัจจุบันมีอัจฉริยบุคคลเป็นจำนวนไม่น้อยแล้วแต่เป็นผู้ที่มีประวัติชีวิต การงาน ผลงาน คุณความดี เกียรติบารมี อันเป็นคุณูปการต่อประเทศชาติที่ยังอยู่ในความทรงจำของสังคมไทยจนถึงปัจจุบันและเป็นที่น่าสังเกตว่าอัจฉริยบุคคลของสังคมไทยในอดีตอยู่ในสังกัด วัด วัตร และระบบราชการทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนเป็นส่วนใหญ่ ประชาชนคนไทยทั่วไปที่เข้าสู่ระบบราชการ หรืออุปสมบทอยู่ในสมณเพศเป็นเวลานานๆ มีโอกาสได้แสดงออกถึงปฏิสัมพันธ์ 4 ได้มาก จนเป็นที่ยอมรับของสังคม แม้นในสมัยปัจจุบันก็ยังมีแนวโน้มทำนองเดียวกันนี้ให้เห็นอยู่ว่าบุคคลในภาครัฐกิจเอกชนก็มีโอกาสแสดงออกถึงปฏิสัมพันธ์ 4 ได้มาก

กล่าวโดยทั่วไปก็คือ อัจฉริยบุคคลของสังคมไทยในอดีตตลอดมา จัดว่าเป็นผู้ที่ประกอบด้วยปฏิสัมพันธ์ 4 เป็นประการสำคัญโดยไม่จำเป็นต้องผ่านการตรวจวัดด้วยเครื่องมือหรือแบบทดสอบใดๆ แต่เป็นการวินิจฉัยตามหลักปรัชญาตะวันออกซึ่งถือความจริงสูงสุดเป็นหลัก

คนไทยในอดีตจำนวนไม่น้อยที่เป็นผู้ประกอบด้วยปฏิสัมพันธ์ 4 เป็นอย่างสูง นับได้ว่าเป็นอัจฉริยบุคคลของยุคสมัยที่ผ่านมา และเท่าที่ปรากฏชื่อพร้อมด้วยประวัติและผลงานอยู่ในวารสารสาหรณุกรมศึกษาศาสตร์ตั้งแต่ฉบับต้นๆ เป็นต้นมา เป็นเพียงตัวอย่างจำนวนน้อยของบุคคลเหล่านี้เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามประวัติชีวิตและผลงานตลอดทั้งความเจริญก้าวหน้าและเกียรติคุณของทุกท่านที่มีปรากฏอยู่ในสาหรณุกรมศึกษาศาสตร์ สาขานุคคลองค์กรและสถาบันเกี่ยวกับการศึกษา ย่อมจะเป็นแหล่งหนึ่งสำหรับการศึกษาค้นคว้าความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอัจฉริยบุคคลในวงการการศึกษาไทย

อัจฉริยบุคคลกับการศึกษาและการพัฒนา

1. การศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถของคน

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคุณลักษณะสำคัญของอัจฉริยบุคคลในด้านความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจ ความผูกพัน หมั่นเพียร และความดีเด่นของผลงาน รวมทั้งปัจจัยหรือองค์ประกอบต่างๆ ที่มีส่วนสัมพันธ์กับอัจฉริยบุคคล อันเป็นผลจากการศึกษาวิจัยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นับเป็นส่วนสำคัญสำหรับการศึกษาอัจฉริยบุคคล

การพัฒนาความสามารถของคนเป็นอีกประการหนึ่งที่เป็นผลจากการศึกษาอัจฉริยบุคคล และต้องถือว่าเป็นภาระหน้าที่อันสำคัญของสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษาที่จะต้องดำเนินการในแนวทางที่จะให้เกิดผลดีกับเด็กหรือเยาวชนที่มีสติปัญญาระดับสูง หรือที่มีความสามารถพิเศษ สถาบันครอบครัวเป็นแหล่งแรกที่มีบทบาทในการอบรมบ่มเพาะอัจฉริยบุคคล ครอบครัวที่มีบรรยากาศเป็นประชาธิปไตยจะสามารถจะช่วยให้เด็กได้รับความรัก ความอบอุ่น ความมั่นคงและความไว้วางใจอันเป็นปัจจัยสำคัญ ที่ส่งเสริมให้เด็กกล้าคิด กล้าแสดงในเชิงริเริ่มสร้างสรรค์ไปพร้อมๆ กับพัฒนาการด้านอื่นๆ นอกจากนี้ อาหารบำรุงสมองและระบบประสาทของแม่ก่อนคลอดและหลังคลอดลูก การเสริมสร้างทักษะเฉพาะให้แก่ลูกก็เป็นส่วนสำคัญ อาหารบำรุงสมองและระบบประสาทของแม่และลูก ตามปกติจะเป็นอาหารที่ประกอบด้วยวิตามิน และแร่ธาตุต่างๆ เช่น วิตามิน B1, B6, B12 กรดโฟลิก โนอาซิน สังกะสี โปแตสเซียม เกล็ด ทริพโตเฟน ฟีนีลาลานีน การบริโภคไข่สดไอโอดีนสามารถจะพัฒนาสมองของเด็กตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนถึงอายุ 16 ปี สารไอโอดีนเป็นสารสำคัญ หากเด็กได้รับสารนี้สม่ำเสมอ และเพียงพอกับความต้องการของร่างกาย จะทำให้สมอง

เจริญพัฒนาได้เต็มที่ ในการเสริมสร้างทักษะเฉพาะให้ แก่ลูก พ่อแม่ควรวางแผนไว้ให้ตั้งแต่ตอนต้น เช่น กรณีที่เห็นว่าลูกมีทักษะหรือมีแว่ทางศิลปะหรือดนตรี ควรใช้เวลาให้ลูกได้เรียนรู้ หากความเพลิดเพลินจากการเรียนรู้ โดยมีครูมาสอนในเวลาอันสมควร การจัด หลักสูตรกิจกรรมและโอกาสที่เหมาะสมอาจกระทำได้ในสถาบันการศึกษา โดยให้มีการเรียนพิเศษ การจัดการสอนเป็นรายบุคคล การให้มีโอกาสได้เลื่อนชั้นเรียนกลางปี การให้เรียนในห้องเรียนที่ไม่มีการแบ่งหรือกำหนดชั้นเรียน เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนที่มีสติปัญญาสูง มีความสามารถพิเศษ และมีความสามารถในการเล่าเรียนสูง ได้ก้าวหน้าต่อไปตามความสามารถของตนเอง ตลอดทั้งให้เขาได้มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนหรือในมหาวิทยาลัยได้เร็วกว่าเกณฑ์กำหนด ฯลฯ พร้อมกันนี้ควรมีการพัฒนาสิ่งแวดล้อมให้เข้าสู่ระบบมาตรฐานสากล

2. อัจฉริยะบุคคลกับการพัฒนาการศึกษา และสังคม

สถาบันการศึกษาที่เปิดโอกาสให้อัจฉริยะบุคคลหรือบุคคลที่มีศักยภาพสูงทางวิชาการสาขาต่างๆ เข้าร่วมงานในตำแหน่งหน้าที่การงานอันเหมาะสม ย่อมจะได้รับผลดีในด้านการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา

ส่วนทางด้านสังคมและชุมชนประเทศชาติย่อมจะได้รับผลดีเช่นเดียวกัน จากการรับหรือคัดเลือกอัจฉริยะบุคคลหรือผู้มีสติปัญญาระดับสูงเข้าทำงาน โดยให้เข้าดำรงตำแหน่งในพื้นที่ต่างๆ ที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนา เพื่อให้ได้มีกำลังเพียงพอแก่ภาระงานที่ต้องการทำให้สำเร็จตามเป้าหมายหรือนโยบาย อันจะเป็นผลดีต่อชุมชนหรือสังคมโดยรวม การจัดให้บุคคลที่มีอัจฉริยะสติปัญญาสูงเข้าไปทำงานในพื้นที่ใด ย่อมจะเกิดผลดีกับพื้นที่นั้น เช่นเดียวกับการย้ายถิ่นฐานของชาวอเมริกันจากรัฐทางภาคตะวันออกไปสู่รัฐทางภาคตะวันตกของประเทศดังที่ปรากฏเป็นหลักฐานชัดเจนในตอนต้นของบทความนี้

ปรีชา ธรรมา

บรรณานุกรม

- พระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตโต). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมวลธรรม. มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย โดย “ทุนพิมพ์พจนานุกรมพุทธศาสตร์” พิมพ์เผยแพร่ พ.ศ. 2532.
- วิทย์พัฒน์จำกัด, บริษัท. “ผ่าสมองอัจฉริยะ,” คอลัมน์รอบรู้ทันโลก. หนังสือพิมพ์เดลินิวส์. ฉบับประจำวันที่ 6, 10, 13 กรกฎาคม พ.ศ. 2542.
- Anastasi, Anne. **Differential Psychology**. New York : Macmillan, 1958.
- Anastasi, Anne. **Individual Differences**. New York : John Wiley, 1958.
- Ausubel, David P., Joseph D. Novak and Helen Hanesian. **Educational Psychology : A Cognitive View**. 2nd ed., New York : Holt Rinehart and Winston, 1978.
- Corsini, Raymond J. (ed). **Encyclopedia of Psychology**. V2. 2nd ed. New York : John Wiley, 1984.
- Feldman, David Henry and Lynn T. Goldsmith. **Nature's Gambit, Child Prodigies and Development of Human Potential**. New York : Teachers College Press, 1991.
- Garrison, Karl C., and Robert A. Magoon. **Educational Psychology : An Integration Of Psychology and Educational Practices**. Columbus. Ohio : Charles E. Merrill, 1972.